

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2486/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Радован Цветковић адвокат из ..., против тужених ВВ из ..., чији је пуномоћник Наташа А. Николић, адвокат из ..., и ГГ из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене ВВ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3340/2019 од 27.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3340/2019 од 27.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3340/2019 од 27.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П 562/18 од 16.04.2019. године, исправљене решењем истог суда од 10.09.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца па се према туженима ВВ и ГГ утврђује да је тужиља ББ по основу стицања у породичној заједници и наслеђа иза смрти свог супруга пок. ДД, сувласник 5/9 идеалних делова, а тужилац АА по основу наслеђа иза смрти свог оца пок. ДД сувласник 2/9 идеалних делова „старе куће“, димензија 10х13 м², која се налази на к.п. број .. уписане у лн. бр. .. за КО ..., ванкњижна својина на име тужиље ББ, те налаже туженима да тужиоцима признају ово право, а тужена ВВ да преда кључеве од „старе куће“ и омогући тужиоцима несметано коришћење објекта. Ставом другим изреке обавезана је тужена ВВ да тужиоцима исплати трошкове поступка солидарно у износу од 32.500,00 динара, као и да тужиоцима солидарно са туженом ГГ исплати трошкове поступка у износу од 26.450,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3340/2019 од 27.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужене ВВ и потврђена је пресуда Основног суда у Лебану П 562/18 од 16.04.2019. године, исправљена решењем истог суда од 10.09.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена ВВ је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужилаца за утврђење права својине по основу стицања у породичној заједници и наслеђа, са образложењем да је предметна „стара кућа“ изграђена у целости у време трајања брачне заједнице сада пок. ДД и његове супруге, овде тужиље, те да иста представља заједничку имовину, те да тужилац АА као потомак пок. ДД има право на наследни удео, које право у истом уделу има и тужена ГГ.

Узимајући у обзир врсту спора и садржину судске заштите и начин пресуђења, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе нити потребе за новим тумачењем права. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда. Такође, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Из изложених разлога, посебна ревизија није дозвољена применом члана 404. ЗПП, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Наводе ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из овог разлога не може изјавити у смислу одредбе члана 407. ст.2 ЗПП, а такође битне повреде одредаба парничног поступка нису прописане као разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5 ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена, јер вредност предмета спора одређена у тужби не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403.ст.3.ЗПП).

Имајући у виду изложено, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**